

[Alfred Jensen.]

den virkning, at kommunerne får et provenutab. Det skal naturligvis dækkes ind på den ene eller den anden måde, og det mest enkle er vel, at man forsøger at dække ind over hele den resterende del af skatteyderne. Det vil forekomme mig urimeligt, hvis man for at få gennemført en sådan lettelse for de laveste indkomster foretager en forhøjelse for mellemindkomsterne, og hvis der ikke sker andre ændringer end dem, der foreslås her i ministerens forslag, ser jeg ikke rettere, end at der må blive en forhøjelse for mellemindkomsterne. Hvis man vil undgå det, og det vil jeg tro man kan, må man også afskaffe den begrænsning, der er tilbage med hensyn til tilladelsen til at forhøje indtægterne de 40—50 pct., der er nævnt. Det kan ikke blive stående, hvis man ikke vil påføre mellemindkomsterne en større skattebyrde. Jeg er vel klar over, at der er grænser for, hvor meget man med heldig virkning kan forhøje de største indkomster. Her kommer jo nemlig retten til at fradrage betalt skat i den skattepligtige indkomst til at virke ind. Alligevel vil jeg tro, at der findes en margin her, der gør det muligt, når man laver en sådan ændring, at drage omsorg for, at mellemindkomsterne ikke kommer til at betale mere i skat, men hvis man vil nå frem til det, ser jeg ikke rettere, end at man bliver nødt til at pille ved den sidste procentsats i loven. Jeg er naturligvis ikke i stand til at påvise, hvor stor en margin der er mellem den hjemmel, der er til at forhøje indkomsterne, og det, der bliver tilbage, når skattefradragsretten virker fuldt ud.

Jeg vil anmode udvalget om at undersøge de muligheder, der måtte være her, så at tinget under alle omstændigheder kan være orienteret om, i hvor høj grad det vil være muligt at lægge en del af den kommunale skattebyrde over på de større indkomster. Det haster vel nok, men jeg vil tro, at man alligevel i ministeriet vil være i stand til i den tid, der er tilbage, at foretage de undersøgelser, der er nødvendige.

Mit parti agter at stille ændringsforslag til forslaget om personlig skat til kommunen.

Vi stiller os altså velvilligt til de to lovforslag, men vi ønsker, at der skabes sikkerhed for, at mellemindkomsterne ikke kommer til at betale mere i skat, end de nu betaler. Efter vor opfattelse burde man nå frem til en lettelse også i den kommunale skattebyrde, men vi er klar over, at det vil være vanskeligt at løse dette spørgsmål, uden at man samtidig rører ved statsskatte-loven.

Søren Olesen: Dette lovforslag giver kommunerne en udvidet adgang til selv at bestemme over, hvilket minimumsbeløb der bør være skattepligtigt, og det er vel tænkeligt, at man nu, når man skal til at fastsætte dette, da også vil foretage visse ændringer i ligningsskalaen iøvrigt for at få fordelt det større eller mindre tab, der bliver her, på en ganske bestemt måde på de øvrige skatteydere.

Nu skal jeg ikke gentage det, der er blevet sagt, men jeg vil dog nævne et forhold, der her gør sig gældende. Hvis dette lovforslag skal træde i kraft til 1. april, er der ikke lang tid for kommunerne til at finde ud af, hvilke nye bestemmelser man eventuelt vil indføre i skattevedtægten.

I 1937, da denne lov blev vedtaget, indkaldte man i mange amter kommunalbestyrelserne for at drøfte en vis fælles fremgangsmåde ved udarbejdelsen af de nye skattevedtægter. Der var dengang sat en frist fra udgangen af februar til den 1. november for indsendelsen af disse nye skattevedtægter til amtsrådet, men denne gang bliver det en meget kort frist, idet der kun bliver ca. en måned for kommunerne til at få revideret disse skattevedtægter og få dem godkendt af amtsrådet. Der bliver altså meget lidt tid til at foretage denne revision, og jeg mener, det ville være heldigt, om den kunne foretages noget grundigere, idet det neop vil kunne gøre, at kommunerne får en vis ensartethed i deres